

ærede 1ste Landssthingsmand for 1ste Kreds (H. P. Hansen), troer jeg har noget misforstaaet mig. Min Dyring gik ud paa, at, saaledes som Forholdet ifølge Grundloven er, udover det andet Thing en større Indskydelse paa Finantsloven end dette Thing, og det kan ikke være anderledes. Ja, jeg seer vel, at den ærede Landssthingsmand ryfter paa Hovedet; men jeg troer ikke, at ret Mange ville give ham Ret. Jeg troer, at det er godt, at begge Thing udøve omtrent lige stor Indskydelse og saa i alle statsøkonomiske Sager, og, da jeg ikke troer, at det kan skee uden ved, at saadanne Foranstaltninger saavidt muligt afgjøres ved Lov, er det ogsaa min Overbeviisning, at det er det Dusseligste. Naar den ærede Ordfører har henviist mig til § 8 i det fremlagte Lovudkast, som skulde angaae de Embedsmænd, der skulde være i for stort Antal, da forekommer det mig ikke at være tilstrækkeligt begrundet; det kan nok være, at der er andre Embedsmænd af dem, der omhandles i samtlige foregaaende Paragrapher, der ogsaa kunde være i for stort Antal i de forskjellige Ministerier, og det er ogsaa nærmest dem, jeg har tænkt paa, hvis Antal vilde virke uheldigt ind paa Førfattelsen af et Regulativ.

Finantsministeren: De Tvivl, som Ministeriet har havt ved denne Sags Førelgelse, have ingenlunde været begrundede derpaa, at man ansaae det for sandsynligt, at man snart skulde kunne komme til at fremlægge et Regulativ over Embedernes Antal tillige med denne Lov. Vore Tvivl have derimod støttet sig dertil, at vi have ventet saadanne Indvendinger mod dette Lovforslag som de, der nu ogsaa idag ere fremkomne i rigeligt Maal. Den ærede Ordfører gav et Tilsvær til en anden æret Landssthingsmand, som ogsaa er Medlem af Udvalget (Nyholm), med Hensyn til Indenrigsministeriet. Deraf, at Embedsmændene i Indenrigsministeriet kunde præsumeres at have større Vanskelighed ved at faae Befordring til locale Betjening end i de andre Ministerier, fordi Indenrigsministeriet havde beholdt saa faa locale Betjening under sig, udledede den ærede Ordfører den Slutning, at det var altsaa netop Beviis for,

hvorledes der for et Ministerium, navnlig Indenrigsministeriet, muligens kunde være Anledning til at bestemme en højere Gagering end for de andre Ministerier. Jeg turde maaskee anføre denne Slutning netop som Beviis for, hvor vanskeligt det er at gøre en saadan Adskillelse som den, den ærede Ordfører ved en tidligere Leilighed har henpeget paa; thi, hvis man virkelig af en saadan Grund vilde stille Indenrigsministeriets Embedsmænd paa bedre Vilkaar end de øvrige Ministeriers, saa vilde jo deri indeholdes en ligefrem Anviisning til de øvrige Ministre, navnlig til Finantsministeren, om at undlade at indstille af Indenrigsministeriets Embedsmænd til locale Betjening, og dette, at der ved Gagernes Ansættelse var taget et saadant Hensyn til Forbigaaelse ved Embedsindstillinger, kunde da let i mange tvivlsomme Tilfælde gøre Udslaget imod vedkommende Embedsmænd i Indenrigsministeriet. Det forholder sig iøvrigt ingenlunde saaledes under den nærværende ministerielle Forvaltningsform, som under den tidligere collegiale, at man er eksklusiv med Hensyn til disse Embeders Besættelse; der finder en langt større Udverling Sted imellem Ministrene, end der nogenstunde har fundet eller kunde finde Sted mellem Collegierne, af den simple Grund, at Collegierne bestode ikke af een Person, men af mange, og disse mange Personer kunde naturligviis ikke daglig færdes, samtale og conferere med hverandre, saaledes som Ministrene, og jeg troer ogsaa, at man, ved at eftersee, hvorledes det har stillet sig ved Befordringer til locale Betjening, vil finde, at der ikke er taget et saadant eksklusivt Hensyn. Jeg har selv i Finantsministeriet indstillet flere af Indenrigsministeriets Embedsmænd til at erholde Betjening under Finantsministeriet, og ligeledes af Krigsministeriet, og jeg holder mig forviisnet om, uden dog at kunne huske noget Exempel, at det Omvendte ogsaa har været Tilfældet.

Ordføreren: Jeg vilde kun tillade mig at gøre opmærksom paa, at det var ikke mig, men den 2den Landssthingsmand for 7de Kreds (Nyholm), der først berørte dette Forhold, og gjorde opmærksom paa, at Embedsmændene